

Henriette Crone: Naar jeg før sagde, at det var blevet til en Ironi, at man havde kaldt dette Aarhundrede for Barnets Aarhundrede, har jeg ingenlunde dermed villet sige, at man ikke i dette Aarhundrede fra det offentliges Side har gjort mere end maaske i noget andet Aarhundrede. Det forslaar bare altsammen ikke. Forholdet er nemlig saaledes — jeg vil slet ikke tale om Forholdene ude i Verden, hvor Børnene sulter ihjel ikke i Tusindvis, men i Millionvis —, at vi herhjemme er hærget af en Arbejdsløshed, der gør, at Børnene maa vokse op under de største Lidelser og maa mangle det allernødvendigste. Det var det, jeg vilde sige med, at det var blevet til en Ironi at kalde dette Aarhundrede for Barnets Aarhundrede.

Jeg rettede ved anden Behandling en Forespørgsel til den højtærede Justitsminister om, hvorledes man skulde forstaa Bestemmelsen om, at Tilsynet med Børn udenfor Ægteskab kunde udstrekkes til det 14de Aar, om det vilde betyde, at Børn, som ikke havde været under Tilsyn før det 7de Aar, naar det fandtes nødvendigt, kunde komme under Tilsyn i en senere Alder. Jeg vil gerne bede den højtærede Justitsminister besvare dette Spørgsmaal.

Justitsministeren (Rytter): Maa jeg begynde med at besvare de Spørgsmaal, der er rettet til mig. For det første det Spørgsmaal, som det ærede 2det Medlem for 1ste Kreds (Henriette Crone) allerede rejste ved anden Behandling af Lovforslaget — jeg glemte desværre den Gang at svare paa det. Jeg er fuldt overbevist om — jeg synes ogsaa, det fremgaar af Loven —, at Loven omfatter alle Børn, ogsaa dem, der nu har naaet den Alderstermin, der er Tale om i de forskellige Paragraffer, med andre Ord, at det ærede Medlems Spørgsmaal maa besvares bekræftende.

Til det ærede 6te Medlem for 2den Kreds (Marie Hjelmér) skal jeg sige, at jeg skal have min Opmærksomhed hevet paa det Spørgsmaal om Kredslægerne, og det skal blive undersøgt, hvor langt vi dér kan gaa. — Naar det ærede Medlem derhos rettede det Spørgsmaal til mig, om det var rigtigt, at man i Justitsministeriet saa skævt til alle de Udgifter, der var forbundet med Kørsler, som har været nødvendige ifølge de forskellige Love, er det noget vanskeligt at svare derpaa, men skal jeg svare enten ja eller nej, maa jeg svare: Ja, det er rigtigt, men ikke i den Forstand, hvori det ærede Med-

lem synes at tage det. Ministeriet mener selvfølgelig ikke, at de Instruksler, der er givet, ikke skal overholdes, men det mener, at der er blevet afholdt alt for mange Penge paa offentlig Bekostning til Køreture, og det er Ministeriets Ønske og Haab — jeg tror ogsaa, Tjenestemændene befitte sig derpaa —, at man ikke altid tager et Automobil, fordi man skal en lille Tur ud i Landet til et eller andet. Undertiden kan man lige saa godt gøre det for $\frac{1}{20}$ af Betalingen ved at benytte Toget frem og tilbage, det kan kun have den Ulempe, at vedkommende Tjenestemand saa maaske skal være en halv eller muligvis en hel Time længere paa vedkommende Sted. Det er det, man i Ministeriet ser skævt til. Endvidere ser man skævt til, at man tager et Automobil, naar man lige saa godt kan gøre Touren paa Cykle. Vi synes, det er rimeligt, at man paa alle Maader befitte sig paa at spare og undgaa unødvendige Kørselsudgifter. Jeg gennemgik Regnskaberne for et Aar. Det var ganske kolossale Udgifter, der var afholdt til Kørsel, og det ansaa jeg for overflødig. Ligeledes, for at blive ved dette Spørgsmaal, anser jeg det for overflødig, naar to Tjenestemænd skal til samme By i samme Anledning, at have to Automobiler; jeg mener, at de kan køre i samme Automobil. Det har Ministeriet baade offentligt og privat udtalt sig saa skarpt om som overhovedet tænkeligt, og jeg har det Indtryk, at Tjenestemændene befitte sig paa at spare det offentlige for unødvendige Kørselsudgifter. Jeg maa altsaa besvare det ærede Medlems Forespørgsel med et: Ja, Ministeriet ser skævt til alle overflødige Kørselsudgifter.

Maa jeg endelig overfor baade den ærede Ordfører, det ærede 2det Medlem for 1ste Kreds (Henriette Crone), og det ærede 6te Medlem for 2den Kreds (Marie Hjelmér) sige, at jeg skal i alt Fald gøre, hvad jeg kan, for, at Loven skal blive ført ud i Praksis med tilbørlig Hensyntagen til alle Sider, og for, at den skal blive ført ud i Livet i samme Aand som den, hvormed den her i Rigsdagen er givet: at det først og fremmest er Barnet, der skal tages Hensyn til. Og jeg haaber, at Loven vil komme til at virke godt i denne Retning.

Marie Hjelmér: Jeg takker den højtærede Justitsminister for hans Svar, der jo fuldt ud bekræftede de Meddelelser, som er givet mig. Jeg er overbevist om, at Embedslægerne meget godt forstaa, at